

nå et skridt videre end det, hvor man er nået til. Det får man ikke altid mange points for, men politik handler jo også om, hvad der er muligt inden for den vej, man nu finder er rigtigst. Og det skal jeg sige tak for til Det Konservative Folkeparti.

Jeg tror på, at den konstruktion, vi har nået her, er meget vigtigere, end nogen måske tror. Jeg tror på og kan se, at den koordination, der er lagt ind i Udviklingsrådet, vil vise sig at være til stor gavn for os, når det gælder trafik, når det gælder det grønne, når det gælder erhvervsudviklingen, og når det gælder samspillet med den svenske broder- og søsterpart på den anden side af Sundet.

Hr. Jes Lunde har jeg to bemærkninger til. Det ene er en undren over, hvorfor SF egentlig siger nej til euroen. Det må jeg sige. Jeg har virkelig anstrengt mig for at finde ud af det, men jeg kan faktisk ikke forstå det. Lad mig bare gøre tre sæt bemærkninger. Hr. Jes Lunde har jo også – ved jeg – stor interesse i det felt.

Et land som Danmark har altid haft en tilknytning til et stort og et stærkt valutaområde fra Bretton Woods-aftalerne efter krigen over Smithsonian-aftalerne, senere til EMS-systemet og nu i forhold til euroen.

Det er der i og for sig ikke noget nyt i. Det nye er noget helt andet, som jeg vil opfordre SF til at tænke meget nøje igennem. Hvis det nu er rigtigst, som jeg tror det er, at der er en eurozone nu, der omfatter vel snart 400 mio. indbyggere, en eurozone, som er verdens rigeste målt på to leder, nemlig dels pr. indbygger, dels i ulighed – meget mindre ulige end USA f.eks. – og hvis det er en eurozone, der ikke alene konkurrerer med dollaren, men også har et marked og ikke bare et marked, men et marked, til hvilket man har stillet en række mindstekrav, så er det noget helt specielt. Og det er det, der er min pointe. Jeg mener, at der er et potentiale for en politisk udvikling, som er meget attraktiv, i virkeligheden også set med SF's øjne.

Nu skal jeg jo ikke føre SF-politik, men bare give et godt råd. Interesser jer for det, der er kolossale perspektiver i det.

Man skal huske på et par enkelte konsekvenser af eurozonen, hvis vi blander os. Det ene er, at vi her får et indflydelsesområde, der på en hel anden måde kan blande sig i G 8-diskussionerne, i Den Internationale Valutafonds operationer, og når det gælder finanskriser i den tredje verden; der kan blande sig i ulandsbistand fra hele den rige verden, der på en helt

anden måde kan sætte dagsordenen i forhold til verdenshandelsorganisationen.

Hvis ikke jeg tager meget fejl, har hr. Jes Lunde som ung student sikkert haft de samme tanker som jeg: Hvordan kunne vi begynde at stille krav til de store multinationale selskaber på en fornuftig måde? Hvordan kunne vi sikre, at faglige grundrettigheder blev overholdt, så fattige folk ikke blev udnyttet og udbyttet? Tænk over det, hr. Jes Lunde. Tænk over det i SF. Det er ikke så ringe endda.

Så er jeg kommet til hr. Anders Fogh Rasmussen. Og så er det, jeg virkelig må stille mig selv følgende eksistentielle spørgsmål: Skal jeg nu lade mig lokke af natmaden, eller skal jeg fatte mig i korthed? Jeg vælger det sidste. Jeg vil derfor begrænse mig til at gøre et par få bemærkninger om substansen og fralægge mig enhver tilbøjelighed til polemik, men netop gøre et par bemærkninger om substansen.

For det første om pinsepakken. Jeg synes ikke, hr. Anders Fogh Rasmussen gav pinsepakken den fairness, som den fortjener. Pinsepakken har faktisk virket på fornuftig vis i samfundsøkonomien. Jeg skal ikke gå ind i teknikken, men opholde mig ved alternativet. Sådan er det jo også. Hvis Venstre ikke ville have pinsepakken, hvad ville Venstre så have?

Jeg må gå ud fra, at Venstre så ville have den samme økonomiske virkning på samfundsøkonomien som pinsepakken, for det var jo ikke det, vi var uenige om, da vi indførte pinsepakken. Vi var ikke uenige om, at noget skulle gøres. Og hvis noget andet skulle gøres i stedet for pinsepakken, så forstår jeg, at det, Venstre gerne ville have, var offentlige besparelser.

Dér er det, at jeg når til det uhyggelige resultat, at hvis vi skulle have gennemført offentlige besparelser, der skulle give den samme effekt på samfundsøkonomien som pinsepakken, så skulle vi gennemføre en traditionel finanspolitisk stramning på 16 mia. kr. Det kan give mig kuldegysninger, for hvis vi skal indkredse det, så svarer det vel i størrelsesorden til halvdelen af de samlede sygehusudgifter her i landet. Og jeg kan i hvert fald ikke stå inde for, hvor man på en social forsvarlig måde i dansk samfundsøkonomi skulle finde 16 mia. kr. i den offentlige sektor.

Et par andre bare snit i dagens politiske debat. Hr. Anders Fogh Rasmussen kommenterede gæld og skat nu og før. Lad mig slå et par kendsgerninger fast. Tager vi gælden, så vokse de statens gæld jo under den seneste borgerlige